

Opgørelse af erstatning for tilbagekaldelse af iværksætterydelse

---

Rettet henvendelse til Arbejdsministeriet om opgørelse af erstatning for, at en iværksætterydelse, som var ydet, uden at modtageren havde gennemgået 1. jobtilbud, måtte tilbagekaldes.

FOB nr. 87.24

(J. nr. 1987-53-021).

A klagede over den behandling, hendes sag om iværksætterydelse efter lov om arbejdstilbud til ledige havde fået i Arbejdsformidlingen i Københavnsområdet og Arbejdsdirektoratet.

Det fremgik af de foreliggende oplysninger, at A, efter at have været på arbejdsformidlingen for at tale om eventuelt jobtilbud skrev til arbejdsministeren for at søge om dispensation for kravet om første jobtilbud med henblik på, at hun straks kunne få iværksætterydelse til at starte en køreskole. I skrivelse af 23. august 1985 oplyste ministeren A om, at der ikke efter loven kunne dispenseres fra bestemmelsen om, at man skal have været ude i første jobtilbud for at kunne få iværksætterydelse.

Den 2. september 1985 havde A en drøftelse med distriktschefen i arbejdsformidlingen om hendes muligheder. Ved den lejlighed havde A skrivelsen af 23. august 1985 fra arbejdsministeren med. Uanset afslaget fra ministeren på dispensation og uanset, at A havde oplyst, at hun ikke havde haft første jobtilbud, blev hun af arbejdsformidlingen bevilget iværksætterydelse fra den 1. oktober 1985 til den 31. marts 1989.

A startede i tillid hertil sin køreskole og optog i den forbindelse et etableringslån i banken og købte en bil, der blev indrettet som skolebil m.v.

Ca. 1½ måned efter, at A var gået i gang med køreskolen, blev hun ved skrivelse af 5. november 1985 fra hovedkontoret for Arbejdsformidlingen i Københavnsområdet gjort bekendt med, at der var sket en fejl, og at tilsagnet om iværksætterydelse på grund af manglende hjemmel ikke kunne opretholdes. Af arbejdsformidlingens skrivelse fremgik det, at der med hensyn til ydelse af erstatning til A ved samtaler den 13. og 14. november

1985 var blevet meddelt hende, at »... det lykkeligste for begge parter (og tillige det hurtigste) ville være, om erstatningsspørgsmålet kan ordnes ved forlig fremfor ved dom ...«

Både fra arbejdsformidlingens og Arbejdsdirektoratets side var det erkendt, at der var begået grove fejl. Bl.a. modtog to medarbejdere i arbejdsformidlingen - distriktschefen og en fuldmægtig - alvorlige irettesættelser.

I marts 1986 fik A udbetalt en acontoerstatning på 8.000 kr.

I december 1985 havde Arbejdsdirektoratet overtaget sagen om ydelse af en eventuel erstatning. A havde fremsat et erstatningskrav på ca. 325.000 kr. fordelt på følgende 3 poster:

- 1) iværksætterydelse i en periode på 3½ år,
- 2) tab af dagpenge i perioden fra den 1. oktober til den 3. december 1985,
- 3) tab af rettigheder og erstatning for ærekrænkende, grove fejl.

I et responsum til Arbejdsdirektoratet gennemgik kammeradvokaten A's krav og nåede frem til, at A ikke havde krav på en større erstatning end det allerede udbetalte acontobeløb. Han fandt, at det nok ville være ønskeligt, om sagen kunne afsluttes forligsmæssigt mod udbetaling af yderligere nogle få tusind kroner.

I skrivelse af 7. oktober 1986 anmodede Arbejdsdirektoratet kammeradvokaten om at søge sagen forligt i overensstemmelse med indstillingen i responset.

I skrivelse af 31. oktober 1986 begrundede kammeradvokaten over for A sin afvisning af hendes rejste erstatningskrav, men tilbød hende yderligere et par tusind kroner. Dette accepterede A ikke.

I klagen til mig anførte A, at arbejdsformidlingen havde oplyst, at begrundelsen for at hun kunne få iværksætterydelse, selv om hun ikke havde gennemgået første jobtilbud, var, at hun var en »overgangsperson«. Det var i tillid hertil, at A havde startet køreskolen. A påpegede, at tilbagekaldelsen af ydelsen havde haft store økonomiske konsekvenser for hende.

I anledning af klagen udtalte Arbejdsformidlingen i København for så vidt angik erstatningsspørgsmålet, at kontoret havde taget kammeradvokatens responsum til efterretning og intet havde at bemærke til forligsgrundlaget.

Arbejdsdirektoratet havde ikke supplerende bemærkninger i anledning af A's klage til mig.

Under en samtale den 3. april 1987 med to af mine medarbejdere gav A udtryk for,

at hun overvejede at lukke køreskolen,

at hun havde fortsat køreskolen i så lang tid, som det var tilfældet, i håb om at der ville blive fundet en løsning, der var acceptabel for hende,

at hun syntes, at det havde taget meget lang tid for Arbejdsdirektoratet (kammeradvokaten) at nå frem til en stillingtagen om erstatningsspørgsmålet,

at 8.000 kr. på ingen måde erstattede det tab, som hun havde lidt, og

at hun fandt det urimeligt, at hun skulle gennemføre en retssag og vente måske endnu et år på en afklaring af sine forhold i betragtning af, at der var begået helt klare og erkendte fejl fra myndighedernes side.

I en skrivelse til Arbejdsministeret anførte jeg:

»Som sagen foreligger for mig, er de fejl, der er begået, allerede erkendt og skarpt kritiseret/beklaget af både arbejdsformidlingen og Arbejdsdirektoratet. Jeg finder derfor ikke anledning til at foretage yderligere undersøgelser af det meget uheldige sagsforløb. Jeg finder dog anledning til at bemærke, at jeg med undren har konstateret, at (A) ikke er blevet gjort bekendt med, at der har været udtalt kritik af to medarbejdere, som har behandlet sagen.

Tilbage står spørgsmålet om opgørelse af erstatningsposterne. Jeg har meddelt (A), at den endelige afgørelse af spørgsmålet henhørte under domstolene, og at jeg - på baggrund af min gennemgang af de akter, der er forelagt for mig, herunder det erstatningsbeløb, der har været tilbudt hende, sammenholdt med de oplysninger, som hun gav på mødet den 3. april 1987 - vil være indstillet på at henstille til Københavns Statsamt, at en ansøgning fra hende om fri proces under en sag mod arbejdsformidlingen imødekommes.

Efter min opfattelse er det imidlertid ikke rimeligt, at (A), som allerede har haft meget betydelige vanskeligheder på grund af myndighedernes fejl, skal henvises til at gennemføre en retssag.

Efter min opfattelse vil det være meget ønskeligt, om der i sagen kan nås en forligsmæssig løsning, og at dette sker i løbet af forholdsvis kort tid.

Jeg beder Arbejdsministeriet sammen med en repræsentant for kammeradvokaten om at deltage i en drøftelse om sagen på mit kontor ...

...«

Denne drøftelse fandt sted den 22. maj 1987.

Efter at kammeradvokaten og Arbejdsministeriets departement på ny havde overvejet sagen, blev A tilbudt yderligere et beløb på 40.000 kr. som følge af, at tilsagnet om iværksættelydelse måtte tilbagekaldes. A accepterede det tilkendte beløb.

Jeg meddelte A og Arbejdsministeriet, at jeg herefter ikke foretog videre i sagen.